

L'IGUALADÍ

La República en plena confusió.
Heus ací l'obra pacificadora del
renegat Lerroux i de les dretes.
Fora els mercaders del temple!

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 58

IGUALADA, 28 D'ABRIL DE 1934

La posició de les esquerres catalanes

La nuvolada, inflada de mals averanys, que fa mesos enlletgeix el cel de la República, ha estat clivellada i tothom ha pogut veure quina mena de càrrega s'amagava sota la seva flor sospitosa.

A l'hora d'escriure aquestes ratlles, hom no sap si s'haurà aconseguit fer avortar la tempesta o si la nuvolada, més amenaçadora que mai, s'haurà clos novament i formarà una cortina més espessa encara per a tota llússor sana, per a tota guspira de claror autèntica.

Sigui com sigui, hom té la sensació que el perill no podrà ésser conjurat amb procediments flonjos ni estrictament legals. Hom té la sensació —ras i curt— que hem arribat al perill total; que és el moment del va-i-fot: amb la República o contra la República.

Entenem que no és cap desgràcia que aquest dilema hagi sorgit ara, sens dubte molt abans del que convenia a les dretes antirepublicanes. Manca, però, que els republicans espanyols puguin aprofitar-se d'aquest positiu avantatge.

Si, contra el seu voler i contra la conveniència de la República, es tornen a refer els nuvols —encara que surtin hipòcritament blanquejats— i tornem a la formació d'un nou govern amfibi que, per poc que duri, podrà durar prou per a acabar d'aplanar el camí als enemics del règim, preveiem el perllongament perillós d'aquest estat d'agitació i vacil·lació, congriador de misèria i malestar.

L'obra de la República està, doncs, greument amenaçada. El partit radical —com féu el seu sinònim en els anys de la primera República— ha socavat la seva arrel, l'ha corrompuda i sembla talment el destinat a lliurar-ne la seva mortalla a les dretes monarquizants.

Això, però, terres enllà. A Catalunya, els fets actuals no poden fer més que refermar-nos profundament amb el nostre catalanisme insubornable. Nosaltres desitgem un règim de llibertat i de justícia social per a tota la península, però, sobretot, reclamem el dret de donar-nos aquest règim a casa nostra.

Potser s'acosta el moment, no pas temut per les esquerres, però tampoc provocat per nosaltres, d'adreçar-se a les masses del poble i cridar-les a adoptar els postulats del catalanisme intransigent. No per despit, no per odi als altres pobles, sinó per amor a la llibertat i pel dret que jamai hem renunciat. Dret de catalans irrenunciable.

La manifestació antifeixista de demà, ultra una afirmació de fidelitat a l'esperit liberal de la nostra terra, ha de tenir l'alt significat d'un clam per a proclamar el nostre dret a governar-nos.

Potser en el mateix moment que l'entusiasme dels manifestants esclatarà pels carrers de Barcelona, a Madrid s'aclarirà l'horitzó i la República retornarà vers els camins del memorable 14 d'abril.

Com a catalans, ho celebrariem sincerament. No tenim cap afany de separació. Desitgem vivament poder conviure cordialment amb els altres pobles peninsulars sota un règim de llibertat, que vol dir de comprensió i respecte mutu. Però, quan allà falli la comprensió i el respecte—i això comportaria el poder a les mans de les dretes castellanes— nosaltres rebutgem el contacte i els nostres postulats ja sabem quins són.

Aquesta és la posició actual de les esquerres catalanes i dels veritables catalanistes.

Lector amic de L'IGUALADÍ: Demà, amb tot l'entusiasme, amb tota la passió del teu ideal, cal que assisteixis a la manifestació antifeixista, que els homes liberals celebrarem a Barcelona, en defensa de la llibertat de Catalunya i de la República.

M O R I E L F E I X I S M E !

Carta de Barcelona

Argument de sarsuela

Com que es tracta d'una sarsuela amb pretensions de gran espectacle, començarem per aconsellar una gran propaganda a l'americana amb molt de soroll i intrigant a la gent. Direm per exemple: el protagonista declararà el seu amor impetuós a la dama dels seus pensaments? Organitzarem també algun concurs amb premis per a qui endevini el nombre de comparses que prendran part en l'obra. Seran 40.000? Seran 100.000? La qüestió és intrigar a la gent, que no es sàpiga si és carn o peix. Ja sabem que l'obra és fluixa, però per aquest mateix motiu, cal apretar la propaganda. No hi fa res que sigui el port de les muntanyes, tremolant totes per donar pas a un ratolinet: no hi fa res. Tenim uns quants adeptes que tot ho trobaran bé i ja estan acostumats a combregar... amb rodes de molí.

Un cop feta la propaganda, anirem a veure si trobem l'argument.

Escollim, primer de tot, un tenor d'empenta. L'anomenarem Robledillo. És un nom que fa bonic. Anirem, després, per la tiple que en aquesta sarsuela serà un personatge místic que farà sentir la seva veu, però mai no sortirà a l'escena. Per tant, pot ésser tan lletja com es vulgui. La podrem anomenar Santa Mandanga del Feix.

Ja tenim els protagonistes; els col·laboradors d'aquests, personatges secundaris, ja aniran sortint en el curs de l'obra.

Lloc d'acció: un poble dels afores de Madrid amb un teló de fons representant un gran palau que ultra l'olor de les flors dels seus jardins, despedeix una fortor de sang blava i de mòmies coronades.

El dia, com que no hi ha manera de què sigui esplèndid, serà rúfol i amb tendència a pluja. Fa fred.

El poble es prepara per rebre una gran caravana de turistes que hom no sap ben bé si van a missa, o a berenar o a fer els soldats.

Es sent el cor del poble que diu:

Som un poble
de gent noble
amatent pels forasters... etc.

És diumenge al matí. Comencen a arribar grups d'homes i dones de totes les races del món. Encara que tots parlin diferent, tots s'entenen i hom endevina la coincidència que tots fan olor de cera i d'espases coronades. Caldria per l'èxit de l'espectacle que tot fos gent jove, però com que aquests no estan per romanços i volen cobrar molt, escollirem per comparses gent granadeta i per despistar, si convé, direm que tenen el cor jove.

Diàlegs, comentaris... Que si el temps... que si vindrà... que què dirà, etc...

Amb aquestes, es presenta un be amb punxes de senglar. Porta un cartell enganxat al nas que diu: «Yo soy el terrible Pérez». Tothom veu i comenta que és un ex-senglar. Tot això haurà estat un truc per a causar sensació i animar l'escena, però no passarà res.

Van arribant gent, automòbils, banderes. Cares llargues. Els núvols ploren.

Tot d'una, es sent un espetec de mans i visques. Arriba el cabdill, el cap descobert, el pit enfora, els ulls centellejants, desafiant el temps. És Robledillo acompanyat de tot el seu estat major. Fa una entrada com el «Capitán» de l'«Alsaciana»: ¡«Ese soy yo, el Capitán»! Els que l'acompanyen van uniformats com a «Los Cadetes de la Reina». Tots aixequen el braç dret i estenen la mà com per comprovar si plou. I els núvols van plorant com a «La Posada del Caballito Blanco».

El cabdill exclama: «Quina gentada! quin èxit!» Això és un dir perquè

CENTRE REPUBLICA

ORDRE DEL DIA

Discussió de l'actuació d'un membre del Comitè Polític, secundat per altres afiliats del Partit, amb relació a les decisions d'aquest organisme.

Volgut consoci: Se us convoca a la REUNIÓ GENERAL EXTRAORDINARIA

que tindrà lloc avui dissabte, dia 28, a les nou i mitja de la vetlla, per tal de tractar l'assumpte que expressa l'ordre del dia, consignada al marge de la present convocatòria.

Us prega hi assistiu,

EL COMITE POLITIC

Igualada, abril de 1934.